

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Pinokkio

Op een dag kreeg de oude schoenmaker Gepetto een erg bijzonder stuk hout. Hij besloot er een prachtige houten pop van te maken. 'Ik ga hem Pinokkio noemen', zei hij tegen zichzelf. Maar zodra Gepetto het hout begon te bewerken, hoorde hij het jammeren: 'Au! Stop! Dat doet pijn!' Verbaasd zag Gepetto dat het hout leefde. Snel maakte hij de pop af en zette hij Pinokkio op de grond. Deze rende meteen hard weg, maar Gepetto wist hem gelukkig te vangen. 'Ik wil graag naar school, vader' zei Pinokkio op een dag. Gepetto wilde dat ook graag voor zijn zoon, maar hij had te weinig geld voor het eerste leesboekje. Daarom verkocht Gepetto zijn jas. Bibberend, maar met het boekje kwam hij weer thuis. De volgende dag ging Pinokkio voor het eerst naar school. Hij wilde veel leren, zodat hij geld kon gaan verdienen en een nieuwe jas voor z'n vader kon kopen. Maar onderweg raakte Pinokkio afgeleid en hij vergat helemaal om naar school te gaan. Hij verkocht zelfs zijn leesboekje, om naar een marionettenvoorstelling te kunnen kijken.

Niet veel later vertelde Pinokkio aan de poppenspeler hoe zijn vader zijn jas verkocht had. De poppenspeler kreeg medelijden met de arme Gepetto en gaf Pinokkio vijf munten, zodat hij een nieuwe jas voor zijn vader kon kopen. Maar toen Pinokkio daarna weer onderweg was, liet hij zich in de maling nemen door twee oplichters. Ze bonden hem aan een boom en wilden zijn munten

afpakken. Maar Pinokkio had ze goed verstopt en de schurken lieten hem niet veel later vastgebonden achter. Gelukkig woonde er een fee in de buurt, die alles gezien had. Ze kreeg medelijden met Pinokkio en hielp hem bevrijden. Pinokkio vertelde haar over zijn avonturen, maar toen ze vroeg waar de munten nu waren, jekte hij. Direct begon zijn neus enorm te groeien. Pinokkio schrok hiervan en beloofde niet meer te jokken. De fee stuurde hem terug naar Gepetto, maar onderweg raakte Pinokkio zijn munten alsnog kwijt aan de schurken die hij opnieuw tegenkwam. Gepetto was blij dat Pinokkio weer thuis was, maar was boos dat de jongen zijn boekje verkocht had. Toch stuurde hij Pinokkio opnieuw naar school. Maar deze keer kwam Pinokkio onderweg de meest luie jongen uit de klas tegen. Carlo haalde Pinokkio over om samen met hem naar

Speelgoedland te gaan. Pinokkio ging mee en had een paar dagen de grootste plezier. Maar toen werd hij op een dag wakker met enorme ezelsoren. Daarna duurde het niet lang voordat hij compleet in een ezel was veranderd. Dat krijg je er van als je spijsbelt van school... Als ezel werd Pinokkio verkocht en heel slecht behandeld. Uiteindelijk wilde zelfs iemand hem doden voor zijn vel. Hij smeekte de fee om hem te komen helpen en gelukkig deed zij dat. Maar Pinokkio dook in de zee om te ontkomen aan de gemene man. Daar werd hij achterna gezeten door een enorme haai. Hoe hard Pinokkio ook zwom, hij kon niet ontsnappen en werd opgegeten door de haai. In de maag van de haai was het hartstikke donker. 'Help!' riep Pinokkio. Toen zag hij opeens een klein vlammetje dichterbij komen. En het was niet te geloven, maar degene die het vuur vasthield was Gepetto! Vader en zoon vielen elkaar huilend van blijdschap in de armen. Ze vertelden elkaar over alle avonturen die ze beleefd hadden en wisten samen te ontsnappen uit de buik van de haai. Toen Gepetto en Pinokkio na nog veel meer avonturen weer thuis waren, hoorde Pinokkio dat de fee in het ziekenhuis lag. Zijn laatste geld stuurde hij naar haar op, zodat ze de beste dokters kon betalen. Hier was de fee zo dankbaar voor dat ze Pinokkio omtoverde tot een echte jongen. En Gepetto en Pinokkio leefden nog lang en gelukkig.

